

Του Δημήτρη Σταμούλη*

Ποντάροντας στη λαϊκή απογοήτευση και το δόγμα του «σοκ και δέους», όπως όλοι οι κυβερνητικοί προκάτοχοί της, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επιδιώκει σήμερα να ψηφίσει, μετά το νόμο λαιμητόμο στα ασφαλιστικά δικαιώματα, και το πολυνομοσχέδιο-τέρας, συνολικά 7500 (!) σελίδων, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος! Θα είναι η προίκα της κυβέρνησης Τσίπρα που θα την παρουσιάσει προς τέρψη των δανειστών στο αυριανό Eurogroup.

Πρόκειται για ένα άθλιο νομοθέτημα που καθιερώνει τη φοροληστεία χωρίς έλεος με αύξηση του ΦΠΑ στο 24%, αύξηση των έμμεσων φόρων σε καύσιμα, τηλεπικοινωνίες, καφέ και τσιγάρα, ακόμα και στο πετρέλαιο θέρμανσης. Παραδίδει όλα τα δάνεια στα κοράκια των χρηματαγορών, οδηγώντας σε λεηλασία σπιτιών και χωραφιών, ενώ η ανεργία θα εκτιναχθεί από το κλείσιμο χιλιάδων μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Ξεπουλά, μετά τα λιμάνια, αστικές συγκοινωνίες, ΟΣΕ, ΕΛΤΑ, ΟΑΚΑ, που παραδίδονται στο νέο «υπερταμείο» ιδιωτικοποιήσεων Θεσμοθετεί τον περίφημο «κόφτη», όπου μισθοί, συντάξεις, επιδόματα, κρατική χρηματοδότηση υγείας, παιδείας, πρόνοιας, θα κόβονται αυτόματα, με Προεδρικό Διάταγμα. Μάλιστα ο Ε. Τσακαλώτος κοροϊδεύοντας ανοιχτά τον ελληνικό λαό, περηφανεύεται ότι «τώρα παίρνει σάρκα και οστά και για πρώτη φορά θα ορίζεται τι σημαίνει «εάν χρειαστεί», η σκέψη ότι θα ληφθούν μέτρα για το χρέος»!

Το πρώτο συμπέρασμα βέβαια που πρέπει να βγάλει ο ελληνικός λαός είναι ότι η αποθράσυνση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι οι λαϊκές αντιδράσεις στον «πρώτο γύρο» της αντιασφαλιστικής επίθεσης, ήταν εξαιρετικά αναντίστοιχες του βάθους των αντιδραστικών μέτρων που προωθήθηκαν από κυβέρνηση, ΕΕ και κεφάλαιο. Η... όρεξή τους άνοιξε βλέποντας ότι ο κόσμος της εργασίας, τα μαχόμενο εργατικό κίνημα δεν μπορεί σήμερα να απειλήσει τα σχέδιά τους.

Γιατί φτάσαμε όμως ως εδώ; Η σημερινή εικόνα του κινήματος αποτελεί κυρίως έκφραση και

αποτέλεσμα της βαθιάς κι αξεπέραστης κρίσης του αστικοποιημένου, κυβερνητικού και ευρωμνημονιακού συνδικαλισμού τύπου ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ. Μετά το αγωνιστικό ξέσπασμα του Φλεβάρη, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία επέβαλε αποκλιμάκωση των κινητοποιήσεων «σπάζοντας» με κάθε τρόπο την ελπιδοφόρα κινητοποίηση εργαζομένων, αγροτών και φτωχών αυτοαπασχολούμενων,

Μπορούσε να «πάει αλλιώς» με τις λαϊκές αντιδράσεις; Είναι γεγονός ότι οι αγώνες του διαστήματος εκείνου έθεσαν για πρώτη φορά επί τάπητος τη λογική του αγώνα για την ανατροπή ενός νόμου πριν από την κατάθεσή του δημιουργώντας σοβαρό πρόβλημα στην κυβέρνηση! Αντί όμως για κλιμάκωση, επιλέχθηκε το στρίβειν διά της... 48ωρης, προσφέροντας αναμονή και πολύτιμο χρόνο ως δώρα στο κυβερνητικό μνημονιακό στρατόπεδο. Οι διαθέσεις κλιμάκωσης υπήρχαν και αυτό φαινόταν στις παλλαϊκές συγκεντρώσεις ειδικά στην περιφέρεια, στα μπλόκα των αγροτών και στην πανεργατική απεργία της 4ης Φλεβάρη.

Μεγάλες ευθύνες έχουν το ΠΑΜΕ και το ΜΕΤΑ, που παρά τις αγωνιστικές εξαγγελίες και την συμμετοχή τους στις κινητοποιήσεις, δεν προώθησαν ένα άλλο σχέδιο από αυτό της ΓΣΕΕ, συμβάλλοντας δυστυχώς στην αποκλιμάκωση. Με το δικό τους τρόπο, οι δυνάμεις του ΚΚΕ αλλά και της ΛΑΕ έδωσαν χρόνο στην κυβέρνηση, συνέβαλαν στην μετατροπή της 48ωρης απεργίας σε περιφερόμενο «φάντασμα», προτίμησαν αμφότερες τις «κομματικές σημαίες» και όχι τα λάβαρα του ενωτικού πανεργατικού ξεσηκωμού. Ενδεικτικό είναι ότι το ΠΑΜΕ στην εκπαίδευση βαφτίζει... «βούτυρο στο ψωμί της κυβέρνησης» την πρόταση για απεργία στις εξετάσεις!

Ιδιαίτερα εμφανής είναι λοιπόν η έλλειψη ενός μαζικού κέντρου αγώνα ανεξάρτητου από κράτος κυβέρνηση και γραφειοκρατία, με τη συμμετοχή πλήθους σωματείων, συλλογικοτήτων εργατικών χώρων και γειτονιών, που θα αποτελέσει πραγματικό αντίπαλο δέος στην κυβέρνηση και το αστικό στρατόπεδο. Κι εδώ έχει ευθύνες το ταξικό αντικαπιταλιστικό ρεύμα. Η πρωτοβουλία για το συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων είναι μια ελπιδοφόρα εκκίνηση, αλλά απαιτείται η ουσιαστική ενίσχυσή της, στήριξη όλων των δυνάμεων που αναφέροντα στον αγώνα για την ανατροπή, συμβολή νέων σωματείων και συλλογικοτήτων, κι όχι κατακερματισμός ή «φυγή» στο επομέρους.

Είναι λοιπόν ώρα βαθιών και ανατρεπτικών αποφάσεων για όλους τους αγωνιστές, τα ταξικά συνδικάτα, τον κόσμο της σκεπτόμενης Αριστεράς και των αγώνων. Απαιτείται τομή και ριζική ανασυγκρότηση σε ταξική, ανατρεπτική, αντικαπιταλιστική και αντιΕΕ κατεύθυνση. Με σχέδιο αγωνιστικής ενωτικής αντεπίθεσης, με ενότητα εργατικής τάξης και φτωχών

λαϊκών στρωμάτων, και μια ισχυρή μετωπική αντικαπιταλιστική Αριστερά.

Ειδικά το ζήτημα του «ποια Αριστερά» σε μια περίοδο όπου η δήθεν «αριστερή κυβέρνηση» του ΣΥΡΙΖΑ έχει περάσει «ψυχή τε και σώματι» στο αστικό στρατόπεδο, αποκτά επιτακτικό χαρακτήρα. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πάντως θα πρωτοστατήσει το επόμενο διάστημα στην κοινή δράση με τις δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς στη λογική του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής στους κοινωνικούς χώρους, στην κατεύθυνση συγκρότησης μαζικού κοινωνικού ρεύματος αντιπολίτευσης και ανατροπής της επίθεσης του κεφαλαίου. Θα συνεχίσει να αναπτύσσει ενωτικές πρωτοβουλίες, όπως αυτές για τον πολιτικό συντονισμό, με άμεσο βήμα την συμβολή της σε πλατιά λαϊκή αντιΕΕ κίνηση, αλλά και τις πρωτοβουλίες για τον διάλογο, τον κοινό βηματισμό και την πολιτική συνεργασία όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιϊμπεριαλιστικής, αντιΕΕ Αριστεράς και των πολύμορφων δυνάμεων που κινούνται σε λογική ρήξης και ανατροπής.

Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ, 22.05.2016